der anset det for et smigrende Bevis paa Haremsdamernes Hengivenhed og Kærlighed, naar de til Ære for ham foranstaltede en saadan Fest i deres Have. Tulipanfesten fejres med stor Pomp og Pragt og navnlig med glimrende Illumination. Tulipanfloret er ordnet amfiteatralsk. Der bredes Tæpper paa Jorden, og da Tulipanen ikke beriger Luften videre med Duft, bliver der benyttet en Masse kostbare Essentser, som gennembølger Haven med den herligste Duft. Naar alt er forberedt, henter de rigt smykkede Fruer Sultanen og fører ham i festlig Procession omkring i Haven. De smukkeste Blomster præsenteres for Sultanen under Betegnelser som: Lyksalighedens Drøm, Evighedens Hemmelighed, Kærlighedens Eliksir o. s. v.

Der laa i Orientalernes Blomsterrus et virkeligt poetiskt Aandepust. Vesterlandets Blomsterrus derimod var — Børssvindelen!

Om Tulipanens Dyrkning og Krydsning giver det lille Hæfte ligeledes god Besked. Vi lærer, hvordan Mennesket kan tumle med Naturens Kræfter og i det uendelige mangfoldiggøre en given Form. Af Darwinstulipanerne f. Eks. findes der i en Privatmands Samling ikke mindre end 2000 mer og mindre distinkte Varieteter.

En kvindelig Professor i Tyskland.

Den, der har læst Sophus Müllers udmærkede Bog om „Vor Oldtid" (og det er en Bog, alle danske burde kende) vil have lagt Mærke til, at blandt de Specialforskninger, der særlig henvises til i Anmærkningerne, forekommer ret hyppig Forfatternavnet J. Mestorf. Men at dette Bogstav „J" betyder „Johanne", og at den ansete Arkæolog er en Kvinde, det er der maaske dog ikke mange, der ved. Maa vi da for „Kvinden og Samfundet" præsentere en kvindelig Videnskabsdyrker, der ikke blot har erhvervet sig en udmærket Dygtighed og et anerkendt Navn, men som tillige har vundet en Stilling, hvor hun har fuld Anvendelse for sine Kundskaber og af Staten har faaet den Hæder og Anerkendelse, som en mandlig Videnskabsdyrker vilde kunne vente.

Frk. Johanne Mestorf er født 1829 i Braurstedt i Holsten, hvor hendes Fader var Læge, og gik i Skole i Itzehoe. Som Voksen besøgte hun Sverrig, hvor hun fik Interesse for nordisk Oldforskning, og opholdt sig derpaa flere Aar i Italien, hvor hun studerede Arkæologi og Kunsthistorie. Frk. Mestorf var altsaa dansk Undersaat, men der forlyder intet om, at den danske Regering nogensinde fandt, at den havde Brug for hendes udmærkede Kundskaber. Det er sørgeligt at skulle sige det, men da Preusserne blev Herrer i Holsten, varede det ikke længe, inden de fik Øjnene op derfor. Allerede i Aaret 1873 blev Frk. Mestorf ansat ved Musæet for Oldsager i Kiel, og da Direktøren døde, *blev hun Musæets Direktør.* Det var første Gang, siger de tyske Kvindeblade, at en Kvinde fik en saadan Stilling i Tyskland; og det var den preussiske Kultusminister v. Gossler, som var rede til at give Stillingen til en fuldt ud kompetent Personlighed, uanset at det var en Kvinde.

Siden den Tid har Frk. Mestorf arbejdet med stor Dygtighed; hun har udgivet flere betydelige Værker, ligesom hun ogsaa har virket meget til at vække Interesse ude omkring i Befolkningen for Indsamlingen af Oldsager. Hun er Medarbejder af flere videnskabelige Tidsskrifter og Sekretær i Foreningen for Anthropologi.

Da hun i 1899 fyldte 70 Aar fik hun Titel af „Professor".

Vi er vant til her i Danmark at se ned paa Tyskernes Frisind og særlig mener, at de er langt tilbage med Hensyn til Vurderingen af Kvinderne og deres Arbejde. Her har vi et Eksempel paa, at de er langt foran os. Thi vi har saa vist ogsaa i Danmark Kvinder, der gennem et langt Liv har lagt en enestaaende Dygtighed for Dagen, men den danske Regering har ikke vist, at den mente, Staten kunde have Brug for en saadan Kvindes Kundskaber, eller at Ærestitlen „Professor", der ogsaa hos os gives for fremragende Fagdygtighed, kunde gives for kvindelig Dygtighed.

N. N.

Fru Birgitte Berg-Nielsen

vil ved Landmandsforsamlingen i Odense tale om Husøkonomi som Undervisningsfag. Det er første Gang i dansk Historie at en Kvinde indbydes at tale ved saadan en Lejlighed.

Dansk Kvindesamfunds Virksomhed.

Fru *Ada Frederiksen,* f. Monrad, vor Korrespondent i Paris under Udstillingen, er bleven opfordret til at repræsentere Dansk Kvindesamfund ved Kongressen „Om kvindelige Arbejder og Institutioner" i Paris fra den 18. til den 23. Juni.

De officielle Beretninger

om den internationale Kvindekongres i London forrige Sommer og om det internationale Kvinderaads samtidig med Kongressen afholdte Møde foreligger nu i 7 Bind paa tilsammen 1800 Sider. Værket er udgivet af Lady Aberdeen, der var Præsident under Kongressen og i den nærmest forudgaaede Valgperiode, og det er udkommet paa Forlag af T. Fisher Unwin, 11 Paternoster Buildings, London E. C. Hvert Bind kan faas særskilt til en Pris af 3 sh. 10 d. (omtrent 3 Kr. 75 Øre) Porto iberegnet. Titlerne paa de forskellige Bind er:

I. Beretning om Raadets Forhandlinger (Report of Council Transactions).

II. Kvinder som Opdragere (Women in Education).

III, IV. Kvinder i professionelt Arbejde (Women in Professions).

V. Kvinder i det politiske Liv (Women in Politics).

VI. Kvinder i det industrielle Liv (Women in Industrial Life).

VII. Kvinder i Samfundslivet (Women in Social Life).

De kanadiske Kvinders Liv og Virken.

Det kanadiske Kvinderaad udgiver under ovenstaaende Titel en Bog paa 14 Kapitler, hvori der gøres Rede for de Forhold, hvorunder Kvinder lever og virker i dette vidtstrakte Land.

Bogen er udarbejdet efter Opfordring af Kanadas Regering og udgivet paa dens Bekostning, idet Regeringen gik ud fra, at en saadan Bog, naar den betragtedes som en Slags „Udstillingsgenstand" ved den internationale Udstilling i Paris 1900 vilde bringe de kanadiske Kvinder mere Ære, end om man gav dem Plads til at udstille deres Haandarbejder. I Løbet af den nærmeste Tid vil Bogen udkomme saavel paa fransk som paa engelsk, den vil blive fremlagt i Kanadas Hus i Nationernes Gade, og her vil enhver, der ønsker den, kunne afhente den. Den vil ogsaa kunne faas ved skriftlig Henvendelse (mod Indsendelse af 1 frc. i Frimæker) til Madame Dandurand, 10 Rue de Rome. Paris.

Ærlighed varer længst.

Naar man selv efter ringe Evne søger at holde sig ovenstaaende efterrettelig, vil man gerne i det længste ogsaa tro, at ens Nabo gør det samme. Men — Menneskene er ikke saa gode som de burde være stod der i Balles Lærebog, — og det hændes, at man bliver Offer for sin Godtroenhed. Saaledes er det gaaet os. Lokkede af Ønsket om mulig at kunne hjælpe en af vore døve Medsøstre til en forbedret Høresans, optog vi den Meddelelse fra Dr. Nicholson, som vore Læsere vil have set i Bladets Nr. 23. Siden den Tid er vi imidlertig blevne oplyste om, at det hele kun er Reklame. Følger man Anvisningen, bliver man anmodet om at sende et Par Kroner til at betale Forsendelsen med, og man ser saa hverken noget til sine Kroner eller til Trommehinde. Derfor raader vi paa det indstændigste mulige lysthavende til at lade den Fugl flyve, for det den er.

Rettelser.

I Artiklen „Kvindernes Ø" i forrige Nummer bedes man rette følgende Trykfejl:

Side 3, Sp. 2, L. 12 f. o. brunt — læs kruset.

Side 3, Sp. 3, L. 9 f. o. Kirker — læs Kirken.

Side 3, Sp. 3, L. 3 f. n. Skær — læs Skov.

Side 4, Sp. 1, L. 2 f. n. fungerede — læs fugerede.

Marthaforeningen,

der som bekendt udfolder en velsignelsesrig Virksomhed blandt Nørrebros trængende, har udsendt sin Aarsberetning for 1899.

I det nu forløbne Aar er Arbejdet gaaet stille og roligt i det en Gang fastsatte Spor: gennem Vuggestue, Haandgerningsskole og Polyklinik at være en Hjælp for den opvoksende Slægt og gennem Sygepleje at gavne Hjemmene. Endnu hører Optagelseshjemmet og en Sygestue til Ønskernes Verden. Der henlægges lidt hvert Aar i det Haab, at Foreningens Venner ikke vil formindske deres Bidrag, men tvert imod skaffe Foreningen forøget Støtte. Den skal ogsaa begynde at afbetale paa Husets Gæld, og Brolægningsafgifter er i Vente, saa der forestaar en Del Udgifter, hvorfor der maa haabes paa kraftig Støtte i den kommende Tid. Et ofte opstaaet Ønske blev opfyldt i Aar: En Ven af Marthaforeningen købte en Villa i Gilleleje, og gav Fru Jessen og Frk. Sørensen personlig Brugs- og Bestemmelsesret over den, saaledes at Marthahjemmet som saadant ingen Andel har deri, men heller ingen Udgifter deraf. Denne Villa blev til stor Gavn for Børnene og Hjemmets Funktionærer, idet Juni blev forbeholdt de mindste Børn, medens de voksne og 6 større Drenge nød godt af den herlige Luft og Badene i den egentlige Ferietid.

Haandgerningsafdelingen optager baade Piger og Drenge. Hensigten er den at holde Børnene borte fra Gadelivet og give dem Smag for at beskæftige sig paa god Maade i deres Fritid, medens de samtidig kommer ind under kristelig Opdragelse. Her findes adskillige Hjem, hvor baade Moder og Fader er optagne af Arbejde, og derfor ikke har Tid til at give sig af med Børnene, men maa overlade disse til sig selv; der vilde Marthahjemmet gerne være den hjælpende Haand og det Sted, hvor Børnene kan ty hen, naar Hjemmet var lukket. Altsaa behøver Børnene hverken at strejfe frysende om paa Gaden eller være ene med Ilden derhjemme, saa at de Forældre, der vil tage mod den tilbudte Hjælp, kan være trygge ved deres Arbejde, idet de vide Børnene i gode Hænder; og i saa Tilfælde kan Børnene være paa Anstalten i al den Tid, de ikke er paa Skolen, kan læse paa deres Lektier og, naar det ønskes, faa Middagsmad for en ringe Betaling. Børnene er delte i Formiddags- og Eftermiddags-Hold, alt efter Skoletiden. Børnene sysselsættes med forskellig Haandgerning, der lappes og stoppes, og en Del af de Stykker Tøj, der senere bortgives, sys af Børnene. Drengenes Fingre kan ogsaa sættes i Arbejde paa forskellig Maade; der laves Børster, Sko, flettes Stolesæder, lige som de ogsaa lærer at stoppe Strømper, sy Knapper og Stropper i deres Tøj, et Arbejde, som deres Moder derved kan fries for i den sene Aftentime. I Sommerferien anbringes saa mange af Børnene som muligt paa Landet.

I Vuggestuen optages de allermindste Børn for 25 Øre daglig. Er det

---

hed at give hendes Doktorhat en lidt anden Form, saa den mere lignede en Dameridehat, og derved passede bedre til hendes Fremtræden og ikke var saa misklædende, som den høje, stive Hat vilde have været. Som Midtpunkt for sin Tale gav Grev Mørner et latinsk Citat, der vel nærmest maatte oversættes som: „Skabningen maa ikke anse sig for Naturens Herre uden ved at holde fast ved dens Love og underkaste sig dem," en Formaning om Ydmyghed til de lærde Doktorer, som jeg vil haabe, at særlig den kvindelige maa lægge sig paa Hjertet. En Banebryder maa stræbe at gøre sit Liv endnu renere, ædlere og værdifuldere end et almindeligt Menneskes, hun maa stadig huske paa, at hun skal være og er et Eksempel til Efterfølgelse. Hermed var Doktorhattens Rolle udspillet, og nu kom Turen til Lavrbærkransenes, idet Professor Alin, efter at have fastgjort sin egen, paatrykkede 6 tilstedeværende filosofiske Hædersdoktorer Krandsen, hvoraf en var *Kommunelærer* i Stockholm, den bekendte Mineralog Flink, som 7 Gange har været i Ural og baade der og i Island og i Grønland gjort mineralogiske Studier. Ogsaa Maleren Grev Rosen var mellem de filosofiske Doktorer, og Billedhugger Börjeson; begge er kendte i Danmark gennem deres skønne Værker. 14 Doktorer, som tidligere havde taget Doktorgraden, kreeredes derefter — og blandt dem Frk. Lydia Wahlström, der i sin sorte Dragt med sin statelige Skikkelse, den grønne Krans om det mørke Haar, tog sig særdeles godt ud mellem sine Herrer Kolleger, hvem de grønne Kranse just ikke klædte, skønt der var dem iblandt dem, der syntes at tro det! Professor Alin sluttede med en latinsk Tale, heldigvis forholdsvis kort — og saa blev sidste Del af Kantaten og et Kor af Oratoriet Elias (Mendelsohn) afsunget. En Bøn og Tak til Herrernes Herre, holdt af Dekanus ved Universitetet, klædt i lang Silkekappe, sluttede med, at hele Forsamlingen staaende afsang „Vor Gud han er saa fast en Borg" — og mægtigt og højtideligt løftede Morten Luthers gamle Salme sine Toner i det høje Rum.

Doktorerne vandrede saa i sluttet Række ud paa den store brede Trappe, hvor Publikum trængtes ved Siderne for at faa det bedste Overblik ud over den foraarsfriske Stad og den opmarscherende Studenterprocession, der kom for i Sang og Tale at bringe de „unge" Doktorer, — den ældste var vel sine 80 Aar, eneste nærværende Jubeldoktor, Dr. med. Sjöstrand, Halmstad, den yngste, Dr. philosophiæ Fryxell, Karlstad, sine 28 Aar gammel — deres Hyldest.

De svenske Studenters Sang er altfor velkendt og berømt i Danmark til nærmere at behøve Ros, og enhver kan tænke sig, hvor godt den lød i den skønne Sommerluft, og hvor smukt det hele tog sig ud i det klare Solskin. En frejdig ung Studentertale besvaredes af Biskop Ekman (formodes at blive Sverrigs Erkebiskop), hvis Ord gentoges og ligesom forstærkedes i Ekko fra den lige over for liggende Domkirkes Taarne, varme Ord, som ønskede de unge, at de maatte naa at sætte den allerbedste Krans paa deres Livs Arbejde — den uvisnelige, der ikke længer kun er et Symbol. —

Med vajende Faner drog saa Sangforeningen af Sted og Sangen døde bort i det fjerne.

Elisabeth Gad.

Juni 1900, p. t. Stockholm.